

NA DE VERLOSSING

DOOR EUGENIE BOEYE

De uren geuren als een rein gebed,
dat lang langs stille heemlen heeft gezworven,
maar eindelijk zijn liefste loon verworven:
een licht van troost in donker hart gezet.

Haar bleeke handen strekken zich in schroom
naar 't prille leven, dat uit 't hare groeide....
Een onvermoede lach haar mond ombloei-
de bij 't wonder van haar vleesch geworden droom.

Ach, dat zij van dit groot geluk een deel
naar arme, trieste harten kon verleggen,
om later aan haar teeder kind te zeggen:
„eens deelde uw moeder van een schoon teveel”

De stonden geuren van een innigheid,
die mèt haar kind — vanmorgen — werd geboren
en oude wanhoop ligt voor goed verloren
in 't licht van onbegrensde teederheid.